

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/44/2012
Identifikačné číslo spisu:	6003899772
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Priecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6003899772.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: GASTROFIT s. r. o., so sídlom: Bernolákova 29, Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, zast. JUDr. Gabrielou Matuškovou, PhD., advokátkou advokátskej kancelárie GABE - BB, s. r. o., so sídlom: Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, proti žalovanému: JUDr. Vladimír Nosko, správca konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR URPÍN BB s. r. o., so sídlom: Lesnícka 12, Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505, o vylúčení veci z konkurznej podstaty, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-537 z 27. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-537 z 27. februára 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 52Cbi/89/2003-537 zo dňa 27. 02. 2012 určil, že žalovaný je povinný vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR URPÍN BB s. r. o., Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505 hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohách č. 1 až 8 oznámenia o zaradení majetku do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty zo dňa 21. 10. 2003. Súčasne rozhodol o povinnosti žalovaného vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR URPÍN BB s. r. o., Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505 hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohe oznámenia o zapísaní vecí do súpisu podstaty úpadcu PIVOVAR URPÍN BB s. r. o. zo dňa 21. 10. 2003 s výnimkou vecí uvedených pod číslami položiek 58, 59, 66, 93 až 97. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho č. k. 3 Obo 68/2009-528 zo dňa 30. 11. 2010, ktorým najvyšší súd zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-458 zo dňa 18. 11. 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd okrem iného uviedol, že súd prvého

stupňa vyhodnotil konanie úpadcu s poukazom na obsah dvoch z niekoľkých svedeckých výpovedí pracovníkov úpadcu ako konanie smerujúce k hľadaniu strategického partnera, čo nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Nevyhodnotil však ďalšie svedecké výpovede, ako aj predložené listinné dôkazy týkajúce sa zhoršenia podnikateľskej pozície úpadcu v dôsledku žalovaným namietaných právnych úkonov. Poukázal na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), z ktorého vyplýva, že ak je správanie určitého subjektu síce v súlade s právnym poriadkom, ale v rozpore s dobrými mravmi, súd takémuto správaniu neposkytne ochranu. Dobré mravy stanovujú najvyššiu prípustnú hranicu možného a akceptovateľného správania. Toto ustanovenie vyjadruje zároveň zákaz šikanózneho výkonu práva, o ktoré ide vtedy, ak je právo vykonávané za účelom poškodzovania iného subjektu. Právny úkon je v rozpore s dobrými mravmi, ak nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré sú uznávané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Ak je preto právny úkon v rozpore s dobrými mravmi, je v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. Odvolací súd prvostupňovému súdu vytkol, že nehodnotil predložené dôkazy podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), v dôsledku čoho je daná existencia žalovaným namietaných odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O. s. p.

Po dokazovaní vykonanom v intenciách odvolacieho súdu, súd prvého stupňa žalobe žalobcu opäť vyhovel tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), z obsahu ktorého vyplýva, že predpokladom pre podanie žaloby o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty je skutočnosť, že predmetné veci zapíše správca konkurznej podstaty do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami a že táto vec sa v súpise konkurznej podstaty nachádza. Rovnako poukázal na ust. § 3 ods. 1 a § 39 OZ, § 265 Obchodného zákonníka (ďalej len ObchZ) a § 132 O. s. p. a vo vzťahu k prvej časti žaloby, ktorou žalobca žiadal vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu hnutelné veci špecifikované v prílohách č. 1 - 8 oznámenia o zaradení majetku do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty, prvostupňový súd plne rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho prvom zrušujúcom uznesení č. k. 3 Obo 95/2007-355 zo dňa 12. 07. 2007 (ktorým zrušil prvý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-Pú-313 zo dňa 11. 12. 2006 o zamietnutí žaloby) v tom, že prevod zálohu na tretiu osobu Hospodársky ani Obchodný zákonník nevylučuje a takýto úkon nezakladá jeho neplatnosť pre rozpor s právnym predpisom. Vo vzťahu k námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že vloženie nepeňažného vkladu spoločnosťou úpadcu do spoločnosti žalobcu a následné uzavretie nájomných zmlúv medzi týmito spoločnosťami a opätovné prenájomné vkladu spoločnosťou úpadcu je v rozpore s § 39 OZ a § 265 ObchZ, súd prvého stupňa aj po doplnení dokazovania výsluchom svedkov nemal za preukázané, že by tieto právne úkony boli v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to má na mysli § 39 OZ. Zdôraznil, že pojem dobré mravy v obchodnom práve nie je možné zamieňať so všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku. Uviedol, že vo vzťahu k zásadám poctivého obchodného styku a k obchodným zvyklostiam sú dobré mravy všeobecným pojmom morálky, pojmy dobrých mravov a zásady poctivého obchodného styku a zvyklostí patria do kategórie mimoprávných pojmov a sú meradlom hodnotenia konkrétnej situácie, zodpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti.

Súd prvého stupňa ďalej poukázal na § 265 ObchZ a uviedol, že zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecnejších morálnych zásad či noriem vyjadrených v pojme dobré mravy. V porovnaní s § 3 OZ, ktorý zakazuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, v prípade § 265 ObchZ ide o konkretizáciu a prispôbenie tohto pojmu na oblasť obchodných vzťahov. V prípade § 265 ObchZ nemôže ísť o rozpor s dobrými mravmi vôbec, ale vždy musí byť preukázaný zreteľný rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Iná situácia je pri posudzovaní § 39 OZ o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. To znamená, že aj v rámci obchodných vzťahov je neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi vôbec. Netreba dokazovať rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Aj keď sa mnohé konkrétne porušenia dobrých mravov budú prekrývať s porušeniami zásad poctivého obchodného styku, pojem dobré mravy je obsahovo širší ako pojem zásady poctivého obchodného styku. Z uvedeného vyplýva, že každé porušenie zásad poctivého obchodného styku je zároveň v rozpore s dobrými mravmi, ale nie každý rozpor s dobrými mravmi je tiež porušením zásad poctivého obchodného styku. Pokiaľ teda pri

robení právnych úkonov dôjde k rozporu s dobrými mravmi, použije sa ust. § 39 OZ a dôsledkom bude absolútna neplatnosť právneho úkonu. V tejto súvislosti treba mať na pamäti ust. § 267 ods. 1 a 2 ObchZ. Pokiaľ však pri výkone práva dôjde k rozporu so zásadami poctivého obchodného styku, pôjde o aplikáciu § 265 ObchZ a súd výkon práva odmietne. Uvedené však neznamená, že dobrovoľné plnenie takýchto povinností nie je možné. Subjekt môže takéto povinnosti plniť dobrovoľne a jeho plnenie bude v súlade s právom, pretože v prípade § 265 ObchZ nejde o neplatnosť právneho úkonu, ale len o odopretie právnej ochrany výkonu práva, ktorý je v rozpore s obchodným stykom. Z uvedeného vyplýva, že v obchodných vzťahoch v prípade neplatnosti právnych úkonov pre rozpor dobrými mravmi (§ 39 OZ) je právna úprava prísnejšia ako v prípade odmietnutia právnej ochrany výkonu práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Prvostupňový súd zdôraznil, že zákonodarca tak robí v záujme právnej istoty v obchodných vzťahoch.

Z dôvodu, že Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú úpravu právnych úkonov v rámci obchodných záväzkových vzťahov, vychádzal súd prvého stupňa zo súdnej judikatúry, podľa ktorej neplatnosť právnych úkonov v týchto vzťahoch treba posudzovať podľa právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 34 a nasl.). Platí tu všeobecná právna úprava, že neplatným je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 OZ). Pojem dobrých mravov zákon bližšie nevymedzuje, preto pôjde o individuálne posúdenie obsahu alebo účelu právneho úkonu podľa konkrétnych okolností z hľadiska rozporu so základnými, v spoločnosti všeobecne uznávanými a platnými morálnymi normami. Prvostupňový súd poukázal aj na judikatúru európskych štátov, v ktorej je tento pojem vyjadrený formuláciou o „pocite spolupatričnosti všetkých spravodlivo uvažujúcich ľudí“, ktorá napriek svojej vážnosti zabraňuje tomu, aby hlavným merítkom pri posudzovaní rozporu s dobrými mravmi boli normy uznávané tým - ktorým sudcom. Rovnako poukázal na publikované rozhodnutie dovolacieho senátu obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom dobré mravy vymedzil ako správanie obvyklé, poctivé a spravodlivé, zodpovedajúce základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním nemal za preukázané, že by žalovaným namietané právne úkony v čase ich realizácie boli v rozpore jednak so zákonom, s morálkou, resp. s pravidlami slušnosti, rovnako ani to, že v danom prípade boli prekročené medze zmluvnej voľnosti. Žiadna zo strán nebola do takýchto právnych úkonov nútená. Ani po doplnenom dokazovaní nariadenom odvolacím súdom sa súdu prvého stupňa nepodarilo preukázať, že by predmetné právne úkony boli v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že spoločníkmi spoločnosti GASTROFIT s. r. o. sa stali Ing. E. O. a PIVOVAR URPIŇ BB s. r. o., ktorý vložil do spoločnosti nepeňažný vklad vo výške 70 291 000,- Sk (2 333 233,75 eur). Tento tvorila technológia vyšpecifikovaná v znaleckom posudku, ohodnotená znalcom. Následne došlo k odovzdaniu technológie a uzavretiu nájomných zmlúv, pričom žiadne z týchto úkonov zákon nezakazuje. Úpadcovi možno dať za vinu skutočnosť, že keď previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti GASTROFIT s. r. o. na spoločnosť Mízetek s. r. o. Moskva, ktorá za obchodný podiel nezaplatila, nevyvíjal úsilie na vymożenie tejto pohľadávky. Súd poukázal na to, že túto transakciu obchodný register zapísal a dodnes je ako spoločník v spoločnosti GASTROFIT s. r. o. Banská Bystrica vedená firma Mízetek s. r. o.

K zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu prvostupňový súd ďalej uviedol, že v rozsudku č. k. 52Cbi/89/2003-458 zo dňa 18. 11. 2008 hodnotil výpovede všetkých vypočutých svedkov, ktorých výpovede boli v rozsudku podrobne uvedené (str. 9 - 13), pričom výpoveďou každého svedka sa aj samostatne zaoberal. V závere rozhodnutia uviedol „výpovede svedkov“ z toho dôvodu, že celé dokazovanie viedol vzhľadom na námietku žalovaného ohľadne absolútnej neplatnosti právnych úkonov zo strany úpadcu k tej skutočnosti, či úpadca mal úmysel v čase zhoršenia ekonomickej situácie hľadať strategického partnera. Zdôraznil však, že na strane 16 rozsudku zo dňa 18. 11. 2008 nehodnotil len výpovede dvoch svedkov, ako to mylne namietol žalovaný v odvolaní, ale zaoberal sa a hodnotil výpovede všetkých svedkov, ktorí boli vypočutí práve k možnosti zalożenia spoločného podniku a hľadania strategického partnera.

V priebehu konania žalobca uviedol a potvrdili to aj vypočutí svedkovia, že zo strany úpadcu práve pre

zhoršenie ekonomickej situácie pivovaru bola snaha hľadať riešenie. K výpovedi svedka Z. súd uviedol, že tento pôsobil v mäsokombináte ako výkonný riaditeľ až do ukončenia výrobnjej činnosti, pričom k odpredaju technológií sa vyjadriť nevedel. Z dôvodu, že svedok ani nebol zamestnaný v spoločnosti PIVOVAR URPIŇ BB s. r. o., jeho výpoveď potrebné skutočnosti súdu neozrejmila. Svedkovia J. F., RSDr. V. O., CSc., Ing. V. Q., Mgr. B. J. a Ing. V. O., CSc. zhodne uviedli, že úpadca mal záujem spolupracovať so strategickým partnerom a hľadal partnera pre svoju podnikateľskú činnosť. Svedok J. F. uviedol, že úpadca mal záujem spolupracovať s chorvátskym pivovarom v Splite, táto spolupráca sa však neuskutočnila, pretože úpadca prejavil záujem o investora v Ruskej federácii. Ostatní svedkovia potvrdili, že vzhľadom na ekonomické problémy, ktoré nastali približne od roku 1995, sa majiteľ pivovaru snažil problémy riešiť. Svedok RSDr. V. O., CSc. uviedol, že hľadali rôzne spôsoby, ako zvýšiť odbyt piva, a to aj rozšírením spolupráce mimo územia Slovenskej republiky, bol záujem vyvážať pivo do Ruska a Bieloruska, vytvoriť spoločný podnik v Rusku, avšak spolupráca s Ruskom sa neuskutočnila. Bolo dohodnuté, že technológia by bola vyvezená do Ruskej federácie po častiach s tým, že majiteľ pivovaru mal záujem nahrádzať vyvezenú technológiu novou, ktorá už bola aj pripravená pod názvom paster. Svedok Ing. V. Q. potvrdil, že niekedy okolo roku 1999 a 2000 došlo k zhoršeniu ekonomickej situácie pivovaru, táto situácia kulminovala okolo roku 2001, klesol odbyt výrobkov, stupňovali sa výrobné náklady a pivovar hľadal riešenie. Majiteľ chodil do Ruskej federácie, okolo roku 1999 predstavitelia Ruskej federácie chodili na Slovensko a bola snaha zabezpečiť zo strany majiteľa strategického partnera vytvorením spoločného podniku s firmou Mižetek s. r. o. Rovnako boli záujemcovia aj z Chorvátska. Pivovar Urpín mal ako nepeňažný vklad vložiť do spoločného podniku technológiu s tým, že ruský partner zabezpečí financovanie výroby. K spolupráci nedošlo z dôvodu, že financie v pivovare na ďalší rozvoj výroby neboli v dostatočnom rozsahu. Strategický partner však po tom, ako sa dozvedel o vyhlásení konkurzu, o spoluprácu s úpadcom stratil záujem. K prenajatiu technológie došlo za účelom zachovania prevádzky pivovaru s tým, že to bola jedna zo stratégií pri vytváraní spoločného podniku, aj keď k tomu s ruskou firmou nedošlo práve pre vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu. Svedok Mgr. B. J. potvrdil, že strategickí partneri sa hľadali aj v iných podnikoch, v Číne, v Indii, v Rusku. Úpadca mal k dispozícii niektoré časti technológie dvojmo, mal teda možnosť časť technológie vložiť do nového spoločného podniku a časť by ostala na Slovensku. Svedok Ing. V. O., CSc. uviedol, že z dôvodu, že ekonomika išla dolu, hľadali sa nové odbytišťa tovaru, nové metódy formy spolupráce s klientmi z Európy, ale aj z iných oblastí predaja piva. Došlo k spolupráci s ruskou spoločnosťou, ktorá vstúpila do jednania s pivovarom s tým, že sám svedok sa raz zúčastnil rokovaní s úmyslom vyvážať pivo do ruskej federácie. Nebolo to však jednoduché, pretože do vzťahov vstúpili iné záujmy. Spolupráca fungovala, neskôr však nastali isté problémy. Ruská strana mala záujem o čistý pivovar, len o pivovarnícku výrobu. V konaní bola vypočutá aj svedkyňa Ing. V. B., zamestnaná u úpadcu ako ekonomická riaditeľka, ktorá uviedla, že v čase, keď nastúpila do spoločnosti, bola technológia prenájatá a z účtovníctva sa dalo zistiť, že sa platí prenájom na túto technológiu spoločnosti GASTROFIT s. r. o., Banská Bystrica s tým, že niektoré finančné transakcie sa robili formou zápočtov. Vo vzťahu k predaju a kúpe jednotlivých vecí uvedených pod bodom III. žaloby uviedla, že došlo k vyplateniu kúpnej ceny formou zápočtov. K finančným záležitostiam sa vyjadrila aj svedkyňa Ing. W. N., zamestnaná u úpadcu ako vedúca všeobecnej učtárne. Po zrušení prvostupňového rozsudku zo dňa 18. 11. 2008 odvolacím súdom, žalovaný vykonanie ďalšieho dokazovania nenavrhol, pojednávania sa nezúčastnil a z neúčasti na pojednávaní sa ani neospravedlnil. K hodnoteniu predložených dôkazov súd uviedol, že dokazovanie v konaní viedol ohľadne preukazovania neplatnosti právnych úkonov, pretože žalovaný majetok žalobcu zaradil do konkurznej podstaty úpadcu práve z dôvodu neplatných právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu súd viedol dokazovanie a vypočúval svedkov práve v súvislosti s preukázaním tohto dôvodu neplatnosti právnych úkonov.

K otázke žalovaného týkajúcej sa konania úpadcu v súlade s dobrými mravmi a zásadou poctivého obchodného styku súd prvého stupňa uviedol, že k úkonom úpadcu došlo tri a pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, teda v čase, keď nemohla byť zrejmá skutočnosť, že niekedy v budúcnosti bude na úpadcu podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. V danom prípade nešlo o úkony, ktoré by boli uskutočňované v pomerne krátkej dobe pred vyhlásením konkurzu. Nie je vylúčené, že ak by konkurz vyhlásený nebol, bola by táto spolupráca pokračovala a pomohla by sa dostať úpadcovi zo zlej finančnej situácie. Súd sa v konaní oboznámil s dôkazmi obidvoch zmluvných strán v konaní, ktoré

hodnotil zamerajúc sa hlavne na námietku žalovaného ohľadne tvrdenia neplatnosti právnych úkonov a v tejto línii viedol dokazovanie. Uviedol, že ak má podnikateľský subjekt snahu v prípade zhoršenej ekonomickej situácie a finančných ťažkostí hľadať strategického partnera, a ak táto spolupráca nevyjde, a nepodari sa ju doviest' do úspešného konca, nemožno automaticky v takomto konaní podnikateľa hľadať nekalý úmysel tak, ako to uviedol žalovaný.

Po vykonanom dokazovaní mal súd za to, že žalovanému sa nepodarilo preukázať tú skutočnosť, že by žalobca získal predmetné hnutelné veci, ktoré žiadal z konkurznej podstaty úpadcu vylúčiť, absolútne neplatnými právnymi úkonmi, na základe ktorej skutočnosti on tieto veci do súpisu konkurznej podstaty úpadcu zapísal. Žalovaný vymedzil neplatnosť právnych úkonov na § 39 OZ, a to na rozpor s dobrými mravmi. Tento dôvod neplatnosti sa súdu ani po doplnení dokazovania preukázať nepodarilo. Nebolo preukázané, že by konanie, ktoré bolo predmetnou žalobou napádané, bolo konaním a správaním nepoctivým, neobvyklým, nezodpovedajúcim základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Vypočutí svedkovia v konaní potvrdili skutočnosti uvádzané žalobcom, teda že úpadca mal snahu oživiť výrobu a prosperitu podniku hľadaním strategického partnera, pričom išlo o reálny podnikateľský zámer. Svedkovia tiež potvrdili finančné problémy už v roku 1995, a teda dlhú dobu pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na úpadcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej časti žaloby vyhovel.

Vo vzťahu k druhej časti žaloby, ktorou žalobca žiadal vylúčiť hnutelné veci špecifikované v prílohe oznámenia o zapísaní vecí do súpisu podstaty úpadcu s výnimkou vecí uvedených pod číslami položiek 58, 59, 66, 93 až 97, ktoré boli predmetom kúpnych zmlúv, súd tejto časti žaloby vyhovel s poukazom na ust. § 4b ods. 1 písm. a/ ZKV. Žalovanému sa nepodarilo preukázať, že by finančné prostriedky zo strany žalobcu neboli úpadcovi zaplatené. V spise sa nachádzajú príjmové a výdavkové pokladničné doklady k jednotlivým kúpny m zmluvám. Žalovanému ani svedkyniam sa nepodarilo preukázať, že by za predmetné hnutelné veci neboli finančné prostriedky skutočne vyplatené, ale že sa platilo formou zápočtov. Súd poukázal na poznámky k citovanému ustanoveniu, v ktorých sa uvádza, že toto ustanovenie nezabraňuje všetkým dispozíciám dlžníka s jeho majetkom, ale len takým, pri ktorom dochádza k zmenšeniu jeho majetku. Príkladmo uviedol, že ak dlžník odpredá majetok za ekvivalentnú cenu, jeho majetok sa nezmenší, ale zmení sa len jeho štruktúra a namiesto hmotného majetku dlžník bude mať majetok finančný. Súd sa v odôvodnení odvolal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho (č. k. 3 Obo 95/2007-355 zo dňa 12. 07. 2007, ktorým zrušil prvý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52 Cbi/89/2003-Pú-313 zo dňa 11. 12. 2006), ktorý k tejto časti žaloby okrem iného uviedol, že „...skutočnosť, že kupujúci nesplní svoj zmluvný peňažný záväzok, nezakladá v uvedenom zmysle neplatnosť právneho úkonu, ale je len porušením zmluvného záväzku žalobcom ako kupujúcim. Nemožno preto na tomto základe vyvodiť záver o tom, že uzavretím kúpnych zmlúv došlo ku konaniu, ktoré viedlo k zmenšeniu majetku úpadcu“. Odvolací súd súčasne poukázal na to, že skutočnosť nezaplatenia peňažných prostriedkov žalobca aj rozporoval. K námietke odvolacieho súdu o tom, že sa súd prvého stupňa zaoberal výpoveďami len dvoch svedkov, prvostupňový súd poukázal na to, že práve výpovede svedkýň B. a N. hodnotil v rozsudku ohľadne druhej časti žaloby. Žalobca preukázal, že predmetné hnutelné veci od úpadcu riadne odkúpil a je ich vlastníkom.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové a právne zistenia dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná, pretože žalovaný zaradil veci, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha, do súpisu konkurznej podstaty úpadcu neoprávnene.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. V konaní bol úspešný žalobca, ktorý si však trovy konania neuplatnil, preto mu ich náhradu súd nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný (ďalej tiež ako odvolateľ) argumentujúc odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/ d/ a f/ O. s. p. Rovnako prvostupňovému súdu vytkol, že v konaní rozhodol v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení č. k. 3 Obo 68/2009-528 zo dňa 30. 11. 2010, ktorým bol viazaný (§ 226

O. s. p.). Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol (č. l. 560 - 565).

Odvolateľ pridržiavajúc sa v plnom rozsahu odvolacích dôvodov uvedených v jeho predchádzajúcom odvolaní zo dňa 13. 02. 2009 (č. l. 477 - 483), prvostupňovému súdu vytkol, že bez vykonania dokazovania konštatoval, že sa zo strany žalovaného nepodarilo preukázať, že žalobca získal predmetné hnutelné veci absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Jednotlivé vykonané dôkazy posudzoval osobitne, z dôvodu ktorého ich nedostatočne posúdil v ich vzájomnej súvislosti a s niektorými dôkazmi sa nevysporiadal vôbec. Odvolateľ má za to, že vykonané právne úkony nemožno posudzovať osobitne, ale v ich vzájomnej súvislosti a v nadväznosti na skutkové okolnosti prípadu, čo však súd prvého stupňa nevykonával. Uviedol, že úpadca v čase nedostatku finančných prostriedkov svojimi právnymi úkonmi (vkladom majetku v účtovnej hodnote 249 078 000,- Sk do spoločnosti GASTROFIT s. r. o. a následným prenájmom tohto majetku od menovanej spoločnosti) vytvoril ďalší záväzok na zaplatenie nájomného voči tejto spoločnosti, ktorý však úpadca uhradil, na rozdiel od skôr splatných záväzkov voči ostatným veriteľom. Uvedenými právnymi úkonmi stratil úpadca na technológiu na výrobu piva dosah, preto ďalšia činnosť úpadcu bola závislá najmä od toho, či tretí subjekt (spoločnosť GASTROFIT s. r. o.) bude úpadcovi predmetnú technológiu prenajímať aj naďalej. Uviedol, že finančné prostriedky získané z predaja piva vyrábaného úpadcom nezískal priamo úpadca, ktorý by ich mohol použiť na splácanie záväzkov voči svojim veriteľom, ale získala ich spoločnosť GASTROFIT s. r. o., teda žalobca, na ktorého nemal úpadca rozhodujúci vplyv. Poukázal na to, že žalobca finančné prostriedky získané za predaj piva úpadcovi reálne nevyplácal (resp. aj keby ich vyplácal, úpadca by ich bol povinný vrátiť vo forme nájomného späť). Žalobca si totiž získané finančné prostriedky započítaval voči záväzku úpadcu uhradiť mu nájomné za technológiu, ktorý vznikol v súvislosti s vkladom technológie do základného imania spoločnosti žalobcu. Úpadca tieto právne úkony vykonal bez akejkoľvek protihodnoty.

Odvolateľ súdu ďalej vytkol, že sa nevysporiadal ani s jeho tvrdením, že vklad technológie do majetku žalobcu mal výrazne negatívny dopad na schopnosť plniť záväzky úpadcu voči svojim veriteľom. Vyjadril nesúhlas s tvrdením, že náklady podniku, ktoré predstavujú odpisy (t. j. odpisy, o ktorých úpadca účtoval ako vlastník technológie), majú taký istý vplyv na schopnosť plnenia záväzkov podniku ako náklady na nájomné, ktoré vznikli po vložení technológie do majetku žalobcu a následnej nulivosti prenájmu tejto technológie. Uviedol, že kým odpisy nepredstavujú reálne peniaze, ktoré musí spoločnosť v procese výroby niekomu zaplatiť, nájomné predstavuje reálnu sumu finančných prostriedkov, ktoré musel úpadca najskôr v procese výroby vyprodukovať.

V ďalšom odvolateľ namietol obranu žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že úpadca vykonal právne úkony z dôvodu plánovanej spolupráce so zahraničným partnerom, pretože v konaní reálnosť a hospodárska opodstatnenosť plánovanej spolupráce s ruským partnerom preukázaná nebola. V tejto súvislosti namietol hodnovernosť svedeckých výpovedí, ktoré jedine potvrdzovali rokovania s ruským partnerom, pretože žiadne listinné dôkazy o týchto rokovaniach predložené neboli (s výnimkou listín o samotných právnych úkonoch, napr. zmluva o prevode obchodného podielu). Úpadca po zistení, že mu ruská spoločnosť Mižetek s. r. o. neuhradila odplatu za prevod obchodného podielu vo výške cca 70 000 000,- Sk, túto pohľadávku nevymáhal a nevykonával ani žiadne úkony smerujúce k zrušeniu zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorá skutočnosť tiež vyvoláva pochybnosti o reálnosti a ekonomickej opodstatnenosti spolupráce s ruským partnerom.

Odvolateľ vyjadril názor, že pri vymedzení pojmu dobrých mravov sa nemá prihliadať na to, čo sa v spoločnosti koná, ale má sa prihliadať na to, čo a ako by sa malo konať, aby to slúžilo na udržanie a fungovanie spoločnosti. Má za to, že aj keď úpadca namietané právne úkony vykonal, pričom neprekročil medze zmluvnej voľnosti, tieto sa priečia zásadám poctivého obchodného styku a dobrým mravom a smerujú k tomu, aby boli poškodení veritelia úpadcu, z dôvodu ktorého sú absolútne neplatné.

V ďalšej časti svojho odvolania žalovaný namietol písomné vyhotovenie rozsudku, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa obsahové kritériá riadneho odôvodnenia písomnej formy rozsudku v zmysle § 157 ods. 2

O. s. p. Poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 221/2010-20 zo dňa 09. 06. 2010), ktorá zásadný dôraz kladie na ústavne konformný výklad práva na súdnu ochranu spočívajúci v riadnom a presvedčivom odôvodnení súdneho rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené prvostupňovému súdu vytkol, že z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č. l. 567 - 568), ktorý navrhol napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Predmetom konania je vylučovacia žaloba, ktorou sa žalobca domáha, aby súd z konkurznej podstaty úpadcu PIVOVAR URPIŇ BB s. r. o., so sídlom: Lesnícka 12, Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505, vylúčil hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohách č. 1 až 8 oznámenia o zaradení majetku do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty zo dňa 21. 10. 2003 (č. l. 7 - 16) a hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohe oznámenia o zapísaní vecí do súpisu podstaty úpadcu zo dňa 21. 10. 2003 (č. l. 17 - 21) s výnimkou vecí uvedených pod číslami položiek 58, 59, 66, 93 až 97. Tvrdí, že časť týchto hnutelných vecí nadobudol nepeňažným vkladom úpadcu do majetku žalobcu v roku 1999 a druhú časť hnutelných vecí nadobudol kúpnyimi zmluvami uzavretými s úpadcom v auguste 2002.

Podľa § 6 ods. 1 ZKV, majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu.

Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie vecí do súpisu.

Podľa § 19 ods. 2 ZKV, súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnenne.

Žaloba o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty (tak hnutelnej ako aj nehnuteľnej), je žalobou o plnenie, ktorou sa tretia osoba (vylučovateľ) domáha ochrany svojho práva, do ktorého sa konkurzom zasiahlo.

Z obsahu spisu vyplýva, že na základe dodatku č. 4 k spoločenskej zmluve o založení spoločnosti s ručením obmedzeným GASTROFIT s. r. o. zo dňa 16. 04. 1996 v znení dodatku č. 1 zo dňa 17. 12. 1996, dodatku č. 2 zo dňa 22. 07. 1998 a dodatku č. 3 zo dňa 04. 09. 1998 (č. l. 22 - 23), sa úpadca dňa 25. 01. 1999 stal spoločníkom žalobcu s nepeňažným vkladom 70 291 000,- Sk, ktorý tvorila technológia špecifikovaná v predmetnom dodatku a ktorého bližší popis sa nachádza v znaleckom posudku č. 009/1999-1, 009/1999-2 a 009/1999-3, súdneho znalca Dipl. Ing. Igora Haracha a v znaleckom posudku znaleckej organizácie ZNALEKOM s. r. o. V rovnaký deň konateľ úpadcu B. J., podpísal vyhlásenie o prevzatí záväzku na nový vklad do spoločnosti žalobcu (č. l. 25 - 26). Dňa 28. 01. 1999 bol podpísaný preberací protokol medzi odovzdávajúcou spoločnosťou úpadcu a preberajúcou spoločnosťou žalobcu (č. l. 27) a týmto dňom došlo k fyzickému odovzdaniu predmetu nepeňažného vkladu, ako aj k prechodu vlastníckeho práva k tomuto vkladu na žalobcu podľa § 133 ods. 1 OZ. Dňa 20. 08. 2000 úpadca uzatvoril so žalobcom nájomnú zmluvu (č. l. 54 - 55), predmetom ktorej bol hmotný investičný majetok - technologické zariadenia tvoriace prevádzkový súbor strojovne a kotolne pivovaru, podľa špecifikácie uvedenej v prílohe k zmluve, tvoriacej jej neoddeliteľnú súčasť (ďalej len technologické zariadenia alebo technológia). Na základe protokolu o odovzdaní majetku zo dňa 20. 08. 2000 (č. l. 65) došlo k odovzdaniu technologických zariadení do užívania úpadcu a bolo hradené

nájomné. Úpadca bol spoločníkom žalobcu do 17. 02. 2002, kedy previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti žalobcu na spoločnosť Mižetek spol. s r. o. so sídlom v Ruskej federácii. V auguste v roku 2002 úpadca uzavrel so žalobcom 13 kúpnych zmlúv (č. 016/2002 až 028/2002), predmetom ktorých bol predaj technologických zariadení, ktorých charakteristika a súpis je uvedený v prílohách k jednotlivým zmluvám, tvoriacich ich neoddeliteľnú súčasť (č. l. 79 - 151). Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26K 202/2002 zo dňa 18. 08. 2003 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz.

Žalovaný sa proti nároku žalobcu bráni tvrdením, že sporné hnutelné veci zaradil do konkurznej podstaty oprávnene, pretože k ich prevodu z úpadcu na žalobcu došlo na základe právnych úkonov, ktoré sú pre rozpor s právnym predpisom a dobrými mravmi neplatné. Vo svojom odvolaní prvostupňovému súdu vytkol, že po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku zo dňa 18. 11. 2008 odvolacím súdom, ďalšie dokazovanie vo veci nevykonal, vykonané dôkazy hodnotil osobitne a nie v ich vzájomnej súvislosti, niektoré dokonca nevyhodnotil vôbec a nerešpektoval ani právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení.

V tejto súvislosti má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa zopakoval dokazovanie v intenciách odvolacieho súdu, v súlade s ust. § 120 a nasl. O. s. p., z ktorého vyvodil správne skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že neúspešnosť, resp. nezrealizovanie podnikateľského zámeru úpadcu nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tak, ako správne skonštatoval súd prvého stupňa, vloženie nepeňažného vkladu úpadcu do spoločnosti žalobcu a následné prenajatie tohto majetku úpadcovi, nemožno kvalifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Zákon takéto právne úkony nezakazuje a žiadna zo strán predmetných úkonov ani nebola do takéhoto konania nútená. Išlo o prejav ich slobodnej vôle takto konať a pokiaľ úmysel úpadcu takýmto spôsobom zrealizovať svoj podnikateľský zámer nevyšiel, nemožno v dôsledku tejto skutočnosti kvalifikovať namietané právne úkony ako neplatné pre ich rozpor s dobrými mravmi. Rovnako vo vzťahu k druhej časti žaloby sa žalovanému nepodarilo preukázať, že by za hnutelný majetok, ktorý bol predmetom namietaných kúpnych zmlúv, žalobca kúpnu cenu nezaplatil. Skutočnosť, že žalovaný namiesto hmotného majetku získal majetok finančný, preukazujú príjmové a výdavkové pokladničné doklady pripojené k jednotlivým kúpnyim zmluvám.

Vo vzťahu k námietke odvolateľa spočívajúcej v tvrdení, že súd prvého stupňa konal v rozpore s ust. § 226 O. s. p., pretože nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý v prejednávanej veci vyslovil vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, považuje odvolací súd poukázať na nasledovné skutočnosti vyplývajúce z obsahu súdneho spisu:

Odvolací súd v predmetnej veci rozhodoval doposiaľ dvakrát; prvýkrát uznesením č. k. 3 Obo 95/2007-355 zo dňa 12. 07. 2007, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-Pú-313 zo dňa 11. 12. 2006 o zamietnutí žaloby a druhýkrát uznesením č. k. 3 Obo 68/2009-528 zo dňa 30. 11. 2010, ktorým zrušil druhý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/89/2003-458 zo dňa 18. 11. 2008. Dôvodom zrušenia tohto rozsudku, ktorým súd prvého stupňa žalobe žalobcu vyhovel a z konkurznej podstaty úpadcu vylúčil hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohách č. 1 až 8 oznámenia o zaradení majetku do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty zo dňa 21. 10. 2003, a hnutelné veci podrobne špecifikované v prílohe oznámenia o zapísaní vecí do súpisu podstaty úpadcu zo dňa 21. 10. 2003 s výnimkou vecí uvedených pod číslami položiek 58, 59, 66, 93 až 97, bola skutočnosť, že súd prvého stupňa okrem dvoch svedeckých výpovedí zamestnancov úpadcu, ďalšie svedecké výpovede nevyhodnotil, ako ani predložené listinné dôkazy týkajúce sa zhoršenia podnikateľskej pozície úpadcu v dôsledku žalovaným namietaných právnych úkonov. Odvolací súd prvostupňovému súdu vytkol, že tým, že nehodnotil predložené dôkazy podľa § 132 O. s. p., dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.). Súčasne za opodstatnený vzhliadol aj ďalší odvolací dôvod žalovaného podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. spočívajúci v tom, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (str. 7 - 8

uznesenia odvolacieho súdu z 30. 11. 2010 na č. I. 531).

Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, vypočul svedkov navrhnutých žalobcom aj žalovaným a v nadväznosti na názor odvolacieho súdu v otázke súladu právneho úkonu s dobrými mravmi, prvostupňový súd dostatočne podrobne vysvetlil problematiku konania v rozpore s dobrými mravmi v teoretickej rovine a následne, aplikujúc teóriu na daný prípad, po skutkovej aj právnej stránke vyhodnotil platnosť žalovaným namietaných právnych úkonov, relevantnú pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Pochybenie prvostupňového súdu, ktoré mu vytkol odvolací súd uznesením č. k. 3 Obo 68/2009-528 zo dňa 30. 11. 2010, spočívajúce v nerešpektovaní § 132 O. s. p. pri hodnotení predložených dôkazov, bolo tak rozsudkom prvostupňového súdu zo dňa 27. 02. 2012, odstránené.

V ďalšom sa odvolací súd zaoberal časťou odvolania žalovaného, v ktorej namietol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nerešpektuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania, z odôvodnenia však musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odvolateľ nedostatky týkajúce sa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu nešpecifikoval, vo všeobecnosti mu len vytkol, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa podmienky uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. (a ostatných právnych predpisoch), pretože z jeho odôvodnenia nevyplýva jeho opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť.

Odvolací súd poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku napadnutého súdneho rozhodnutia, dospel k záveru, že právo žalovaného na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje zhrnutie dôvodov, pre ktoré žalobe vyhovel, a to na základe toho, že žalovanému sa nepodarilo preukázať, že by žalobca sporné hnutelné veci nadobudol na základe absolútne neplatných právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi. Zamerajúc sa na tvrdenia žalovaného ohľadne neplatnosti namietaných právnych úkonov, vysvetlil prvostupňový súd, z akých hľadísk považuje tieto za nedôvodné, poukázal na príslušnú právnu úpravu a svoje skutkové zistenia aj primerane právne posúdil. Rovnako sa prvostupňový súd vyjadril k námietkam odvolacieho súdu v konaní o predchádzajúcom odvolaní žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto odôvodnenie v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Prvostupňový súd do svojho odôvodnenia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých žalobe vyhovel a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže žalovaný sporné hnutelné veci zaradil do konkurznej podstaty úpadcu neoprávnene, v dôsledku ktorej skutočnosti ich prvostupňový súd z podstaty úpadcu

vylúčil, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa stotožňujúc sa s jeho správnosťou v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže si však trovy v odvolacom konaní neuplatnil, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.